

образованата му дъщеря, на които ни прѣдстави, и които не само присѣтствуваха прѣзъ цѣлото врѣме при разговора ни за славянството изобщо, и главно сега за България, но зимаха, ако и съ скромна прѣдпазливостъ, съ пълна, обаче, вѣщина по прѣдмета, живо участие въ тоя разговоръ. Съ удоволствие си спомнямъ азъ и до сега любезния приемъ въ това любезно и образовано руско семейство.

Отъ тамъ ни заведоха у фрейлейнъ Екатерина Оеодоровна Тютчева, сестра на токо-що поменатия поетъ-философъ Тютчевъ, близка сродница на госпожа Аксакова, личность добрѣ извѣстна и съ безпорно значение въ висшето московско общество по своето образование, по своитѣ обширни познания, по своитѣ литературни трудове. Тя е прѣвела сама отъ руски на английски най-добритѣ съчинения на знаменития и приснопаметния московски митрополитъ Филаретъ. Тя е писала и „Разкази изъ священной исторіи Ветхаго и Новаго Завѣта“, издадени прѣзъ 1887 г. слѣдъ смъртта ѝ, послѣдвала, както се уча, прѣзъ 1882 г. Тя ни прие съ извънредно голѣма любезностъ и ни говори като лице твърдѣ добрѣ запознато съ всички съврѣменни и дневни въпроси, политически, социални, религиозни, художествени, литературни. Всички тия въпроси тя ги обсъждаше съ пълна вѣщина и съ научна зрѣлостъ. Тя бѣ просвѣтена православна руския и убѣдена славянофилка и тя се живо интересувахе за участъта на южнитѣ славяни. Съ забѣлжително любопитство тя ни разпитваше до най-малки подробности за нашето пжтуване по западна Европа и за впечатленията, които бѣхме изнесли отъ тамъ, най-вече изъ Англия. За България, главенъ прѣдметъ на нейнитѣ грижи отъ нѣколко мѣсеци насамъ, тя тѣй сжщо бѣше убѣ-